

Súd: Mestský súd Bratislava I
Spisová značka: 27Tk/1/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1125202054
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 09. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Filip Gilányi
ECLI: ECLI:SK:MSBA1:2025:1125202054.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Mestský súd Bratislava I v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Filipa Gilányiho a prísediacich Mikuláša Bundzíka a JUDr. Nataši Nikitinovej na hlavnom pojednávaní konanom dňa 30.09.2025 v Bratislave rozhodol:

rozhodol:

Obžalovaný:
T. W. nar. XX.XX.XXXX v Q.
trvale bytom C. XXXX/X, P.

sa uznáva za vinného, že

dňa 25.02.2025 v presne nezistenom čase do 02:09 hod. v Bratislave na L. ul. č. XXXX/XX, v spálni rodinného domu, nožom s čiernou rukoväťou a oceľovou čepeľou s dĺžkou čepele 12,5 cm, prípadne aj iným predmetom, vedome spôsobil svojej manželke poškodenej T. W. 19 bodno-rezných rán a 7 rezných rán, na hlave, krku, hrudníku, chrbte a oboch horných a dolných končatinách, a to - bodno-reznú ranu na pravej bočnej ploche nosa prechádzajúcu do nosovej dutiny vpravo, dve bodno-rezné rany pred pravou ušnicou prechádzajúce do podkožia a svaloviny bez porušenia hlbších štruktúr, bodno-reznú ranu v dolnej časti ušnice pri vonkajšom zvukovode prechádzajúcu do podkožia a svaloviny bez porušenia hlbších štruktúr, bodno-reznú ranu v oblasti uhla sánky vpravo prechádzajúcu do podkožia a povrchových svalových skupín, bodno-reznú ranu na bočnej ploche ľavého líca povrchového charakteru, rozsiahlejšiu bodno-reznú ranu v oblasti sánky vpravo prechádzajúcu cez kožu, podkožie, svalové skupiny krku a končiacu s krvným výronom v mäkkých tkanivách, drobnú povrchovú bodnú ranu v pravej temennej oblasti, rozsiahlejšiu reznú ranu vo vlasatej časti hlavy v temenno-záhlavnej oblasti s povrchovým poškodením vonkajšej kompaktnéj vrstvy kosti v mieste rany v temenno-záhlavnej oblasti charakteru drobného zárezu a opuchom mozgu, bodno-reznú ranu na pravej polovici krku v hornej polovici prechádzajúcu cez kožu, podkožie a svalové skupiny krku s povrchovým porušením pravej vonkajšej krčnej žily s krvácaním do okolia, drobnú povrchovú ranu pod pravou kľúčnou kosťou na hrudníku pokračujúcu cez kožu do podkožia, nepravidelnú ranu približne trojuholníkového tvaru v oblasti hrdlovej jamky v strede prechodu krku a hrudníka pokračujúcu cez kožu, podkožie, nástennú pohrudnicu do pravej pohrudnicovej dutiny, smerom ku hornému laloku pravých pľúc s jeho priebodom a vytvorením kanálu v tkanive pľúc s dĺžkou 7 cm s krvnými výronmi v tkanive pľúc a krvácaním do pravej pohrudnicovej dutiny, dve vedľa seba ležiace bodno-rezné rany na hrudníku pod ľavou kľúčnou kosťou, z ktorých vonkajšia pokračuje cez kožu a podkožie a končí hlbšie vo svaloch hrudníka vľavo bez prieniku cez hrudnú stenu a vnútorná v povrchových svaloch hrudníka, bodno-reznú ranu prednej plochy ľavého ramena pokračujúcu cez kožu a podkožie a končiacu vo svaloch ramena, drobnú bodnú ranu na vnútornej ploche ľavého ramena v hornej tretine povrchového charakteru, dve povrchové rany na vonkajšej bočnej ploche ľavého ramena, dve odreniny v oblasti ľavého lakťa, povrchovú ranu na palci ľavej ruky a v oblasti medzi palcom a ukazovákom ľavej ruky, reznú ranu na vonkajšej bočnej ploche stredného článku malíčku pravej ruky, povrchovú drobnú ranu na pravom kolene, rozsiahlejšiu reznú

ranu na pravom kolene v strede, menšiu ranu pod pravým kolenom mierne z vonkajšej strany, drobnú odreninu na prednej ploche pravého predkolenia z vonkajšej strany, bodno-reznú ranu hornej tretiny chrbta vpravo prechádzajúcu cez kožu, podkožie, 2. medzirebrový priestor do pravej pohrudnicovej dutiny a končiacu nábodom pravých pľúc, bodno-reznú ranu hornej polovice chrbta vľavo prechádzajúcu cez kožu, podkožie, 5. medzirebrový priestor do ľavej pohrudnicovej dutiny pokračujúcu priebodom hornej časti dolného laloka ľavých pľúc a končiacu v oblasti zostupnej časti hrudnej srdcovnice kompletným nárazom steny s krvácaním do ľavej pohrudnicovej dutiny, čo vykonal z dôvodu jeho podozrenia o manželkinej nevere, čím svojej manželke poškodenej T. W., nar. XX.XX.XXXX, naposledy bytom L. ulica č. XXXX/XX, Q. vedome spôsobil úrazovo - krvácajúci šok po bodných poraneniach hlavy, krku, hrudníka a chrbta s krvácaním navonok a do oboch pohrudnicových dutín, pričom spôsobené zranenia viedli k smrti poškodenej T. W. a týchto následkov svojho konania si musel byť v uvedenom čase vedomý,

teda

iného úmyselne usmrtil a čin spáchal na chránenej osobe - blízkej osobe,

čím spáchal

obzvlášť závažný zločin vraždy podľa § 145 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona.

Za to sa
odsudzuje

Podľa § 145 ods. 2 Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 20 (dvadsať) rokov.

Podľa § 48 ods. 3 písm. b) Trestného zákona sa obžalovaný zaraďuje na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia.

o d ô v o d n e n i e :

Dňa 15.08.2025 prokurátor Krajskej prokuratúry v Bratislave podal obžalobu na menovaného obžalovaného pre skutok právne kvalifikovaný ako obzvlášť závažný zločin vraždy podľa § 145 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona na tom skutkovom základe, ako je uvedený vo výroku rozsudku.

Poškodená T. N., poškodený mal. P. H. a poškodená mal. L. H. do skončenia vyšetrovania navrhli, aby súd v odsudzujúcom rozsudku uložil obžalovanému povinnosť nahradiť im škody, avšak výslovným vyhlásením na hlavnom pojednávaní prostredníctvom splnomocnenca uviedli, že nárok na náhradu škody si neuplatňujú, keďže táto bola v plnom rozsahu nahradená, súd tak o prípadných nárokoch poškodených na náhradu škody nekonal.

Obžalovaný na hlavnom pojednávaní po zákonom poučení urobil vyhlásenie, že sa cíti byť vinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe. Na otázky v zmysle ust. § 333 ods. 3 písm. c), d), f), g), h) Trestného poriadku kladne vyhlásil, že rozumie, čo tvorí podstatu skutku, ktorý sa mu kladie za vinu, bol poučený o svojich právach, najmä o práve na obhajobu a bola mu daná možnosť na slobodnú voľbu obhajcu a mohol sa s ním radiť o spôsobe obhajoby, rozumie právnej kvalifikácii skutku ako trestného činu, bol oboznámený s trestnými sadzbami, ktoré zákon ustanovuje za trestný čin kladený mu za vinu, a dobrovoľne sa priznal a uznal vinu za spáchaný skutok, ktorý sa kvalifikuje ako obzvlášť závažný zločin vraždy podľa § 145 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona. Zároveň obžalovaný počas trestného stíhania významne nenechal postoj ku skutku. Na základe uvedených vyhlásení súd u obžalovaného v súlade s ustanovením § 257 ods. 7 Trestného

poriadku prijal jeho vyhlásenie a zároveň podľa § 257 ods. 8 Trestného poriadku rozhodol o tom, že dokazovanie v rozsahu, v akom sa menovaný priznal k spáchaniu skutku, sa nevykoná, a vykoná dôkazy súvisiace s výrokom o treste, náhrade škody a ochrannom opatrení.

Súd vykonal dokazovanie:

- výsluchom obžalovaného,
- prečítaním zápisnice o skoršej výpovedi svedka A. L. z č. I. 113-118 postupom podľa § 263 ods. 1 Tr. por.,
- prečítaním zápisnice o skoršej výpovedi svedka V. Q. Q. z č. I. 163-167 postupom podľa § 263 ods. 1 Tr. por.,
- prečítaním zápisnice o skoršej výpovedi svedka U. Y. z č. I. 153-157 postupom podľa § 263 ods. 1 Tr. por.,
- prečítaním zápisnice o skoršej výpovedi svedka L. N. z č. I. 108-112 postupom podľa § 263 ods. 1 Tr. por.,
- prečítaním zápisnice o skoršej výpovedi svedka C. A. z č. I. 137-144 postupom podľa § 263 ods. 1 Tr. por.,
- prečítaním zápisnice o skoršej výpovedi svedka U. S. z č. I. 124-128 postupom podľa § 263 ods. 1 Tr. por.,
- prečítaním zápisnice o skoršej výpovedi svedka V. M. z č. I. 119-123 postupom podľa § 263 ods. 1 Tr. por.,
- prečítaním zápisnice o skoršej výpovedi svedka poškodenej T. N. z č. I. 129-136 postupom podľa § 263 ods. 1 Tr. por.,
- prečítaním znaleckého posudku znalca Kešického z č. I. 370-387 postupom podľa § 268 ods. 2 Tr. por.,
- prečítaním znaleckého posudku znalcov Mészárosovej a Andrého z č. I. 393-405 postupom podľa § 268 ods. 2 Tr. por.,
- prečítaním znaleckého posudku znalca Jenča z č. I. 409-434 postupom podľa § 268 ods. 2 Tr. por.,
- prečítaním listinných dôkazov postupom podľa § 269 Tr. por., a to:
 - o zápisnicu o obhliadke a pitve mŕtvoly zo dňa 25.02.2025 s prílohami z č. I. 265-320,
 - o zápisnicu o obhliadke miesta činu zo dňa 25.02.2025 s prílohami z č. I. 468-490,
 - o úradný záznam zo dňa 25.02.2025 s kompaktným diskom z č. I. 524 o poskytnutí nahrávky operačného strediska (linka 158) z 25.02.2025 z času o 02.03 hod.,
 - o výpis Sociálnej poisťovne k zamestnávateľom obvineného z č. I. 531,
 - o návrh na uloženie povinnosti obvinenému nahradiť škodu poškodenej zo dňa 06.07.2025 a zo dňa 07.08.2025 s prílohami - rozsudok Mestského súdu Bratislava II, sp. zn. 73P/31/2025 zo dňa 03.04.2025 s doložkou právoplatnosti zo dňa 30.04.2025 a plnomocenstvá z č. I. 584-592,
 - o sepa platba 2087077 zo dňa 19.08.2025 vo výške 985,05 eur vo veci Whirlon s.r.o. z č. I. 675,
 - o sepa platba 2087073 zo dňa 19.08.2025 vo výške 2 440,33 eur vo veci Whirlon s.r.o. z č. I. 676,
 - o potvrdenie z Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava zo dňa 08.08.2025 o úhrade stanoveného výživného v plnej výške z č. I. 684,
 - o výpis z VÚB Banka o zaúčtovaných platbách v celkovej výške 3 300 eur nad rámec vyživovacej povinnosti v prospech detí obžalovaného z č. I. 683,
 - o výpis o pohybe na účte zo dňa 25.07.2025 vo výške 1 000 eur z účtu obžalovaného v prospech detí zo dňa 25.07.2025 z č. I. 682,
 - o potvrdenie o zániku záložného práva zo dňa 14.04.2025 z č. I. 680-681,
 - o výpis z účtu Privat Banka zo dňa 11.04.2025 z č. I. 679,
 - o prehľad úverov klienta (obžalovaného) ku dňu 25.02.2025 z č. I. 678,
 - o výpis z účtu Privat Banka vedený na obžalovaného zo dňa 28.02.2025 z č. I. 677,
 - o potvrdenie o zrealizovaných platbách zo dňa 08.09.2025 z č. I. 725,
 - o fotokópia podacích lístkov na meno T. N. a na meno L. N. z č. I. 726-727,
 - o aktuálny odpis registra trestov obžalovaného,
 - o úradný záznam k analýze ZP z č. I. 435-437.

Súd vykonaním uvedených dôkazov vyčerpал dôkazné návrhy strán a iné dôkazy, ktorých vykonanie by bolo potrebné k naplneniu účelu trestného konania, súdu známe neboli. Všetky vykonané dôkazy súd hodnotil jednotlivo i v ich súhrne podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu, pričom vzal za dokázané nasledovné.

Súd vzal za dokázané, že obžalovaný pred spáchaním skutku bol zamestnaný, plnil si riadne pracovné povinnosti, nemal žiadne problémy v práci, staral sa o rodinu, o deti, bol nápomocný rodinným príslušníkom, dopustil sa v minulosti troch priestupkov proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, nebol nikdy odsúdený, čo vyplynulo z dôkazu výpoveďou obžalovaného, tiež z dôkazov výpoveďami svedka L., svedkyne Q., svedkyne N., svedkyne poškodenej N. a z dôkazu odpisom registra trestov obžalovaného.

Súd vzal za dokázané, že obžalovaný nahradil pozostalým po nebohej poškodenej nimi uplatnené nároky na náhradu nemajetkovej ujmy, a to poškodenej T. N. sumu 40 000 eur, poškodenému mal. P. H. sumu 70 000 eur a poškodenej mal. L. H. sumu 70 000 eur, čo vyplynulo z listinných dôkazov - návrh na uloženie povinnosti obvinenému nahradiť škodu poškodenej zo dňa 06.07.2025 a zo dňa 07.08.2025 s prílohami - rozsudok Mestského súdu Bratislava II, sp. zn. 73P/31/2025 zo dňa 03.04.2025 s doložkou právoplatnosti zo dňa 30.04.2025 a plnomocenstvá z č. I. 584-592, potvrdenie o zrealizovaných platbách zo dňa 08.09.2025 z č. I. 725, ale i z vyjadrení splnomocnenca poškodených, ktorý uviedol, že uplatnené nároky poškodených na náhradu škody boli v celom rozsahu splnené.

Súd vzal za dokázané, že obžalovaný sa ku skutku priznal, tento úprimne oľutoval, čo vyplynulo jednak zo samotného vyhlásenia obžalovaného o vine, ale i z jeho výpovede a záverečnej reči.

Súd vzal za dokázané, že obžalovaný dňa 25.02.2025 v čase asi o 02.03 h volal na tiesňovú linku 158, kde oznámil úmrtie nebohej poškodenej, čo vyplynulo z výpovedí svedkov M. a S., ale i z úradného záznamu zo dňa 25.02.2025 s kompaktným diskom z č. I. 524 o poskytnutí nahrávky operačného strediska (linka 158) obsahujúci prepis nahrávky.

Súd vzal za dokázané, že ku skutku došlo v rodinnom dome na L. XXXX/XX v Q. ako obydľí nebohej poškodenej, čo vyplynulo z výpovede obžalovaného, tiež z výpovedí svedkyne poškodenej N., svedkyne N., tiež z dôkazu zápisnicou o obhliadke miesta činu zo dňa 25.02.2025 s prílohami z č. I. 468-490.

Súd vzal za dokázané, že obžalovaný usmrtil nebohú poškodenú 19 bodno-reznými ranami a 7 reznými ranami tak, ako je to uvedené v skutkovej vete výroku rozsudku, čo vyplynulo jednak z vyhlásenia obžalovaného o vine, ale tiež z dôkazu zápisnicou o obhliadke a pitve mŕtvoly zo dňa 25.02.2025 s prílohami z č. I. 265-320 a z dôkazu zápisnicou o obhliadke miesta činu zo dňa 25.02.2025 s prílohami z č. I. 468-490.

Súd vzal za dokázané, že nebohá poškodená a obžalovaný boli rodičmi dvoch maloletých detí, pričom obžalovanému trvá k deťom vyživovacia povinnosť a deti boli zverené do náhradnej starostlivosti, čo vyplynulo z dôkazu výpoveďou obžalovaného, výpoveďou poškodenej N., výpoveďou svedkyne N., tiež z dôkazu rozsudkom Mestského súdu Bratislava II, sp. zn. 73P/31/2025 zo dňa 03.04.2025 s doložkou právoplatnosti zo dňa 30.04.2025.

Súd vzal za dokázané, že možnosť resocializácie obžalovaného je vysoko pozitívna, obžalovaný je terapeuticky a prevýchovne ovplyvniteľný, neboli zistené tak hlboko fixované kriminogénne faktory, že nemožno predpokladať úspešnejšiu resocializáciu, pričom možná recidíva v zmysle opakovania skutku, za ktorý je v danom rozsahu stíhaný, je po odpykaní trestu odňatia slobody málo pravdepodobná, čo vyplynulo zo znaleckého posudku znalca Kešického z č. I. 370-387.

Súd vzal za dokázané, že nôž, ktorým obžalovaný usmrtil nebohú poškodenú, nadobudol obžalovaný pred vznikom manželstva s nebohú poškodenou, pričom išlo o normálny kuchynský nôž, nešlo o žiadny exkluzívny nôž, bol používaný približne 20 rokov a obžalovaný k nemu nemá žiadny výnimočný vzťah, čo vyplynulo z výpovede obžalovaného.

Súd vzal za dokázané, že nebohá poškodená ako manželka obžalovaného bola obžalovanému neverná, o čom sa obžalovaný dozvedel v septembri 2024, čo vyplynulo z dôkazu výpoveďou obžalovaného, ako aj z dôkazu znaleckým posudkom znalca Jenča z č. I. 409-434, ktorý vyabstrahoval textovú komunikáciu nebohej poškodenej s milencom z jej mobilného telefónu, tiež z výpovede svedkyne A..

Súd vzal za dokázané, že nebohá poškodená ako manželka obžalovaného obžalovanému opakovane uvádzala, že sa nechce rozviesť, že jej ich manželstvo vyhovuje, pričom obžalovanému najmenej

bezprostredne pred skutkom tiež uviedla, že inú rodinu mať nebude, čo vyplynulo z dôkazu výpoveďou obžalovaného. Súd v tomto smere vyhodnotil výpoveď obžalovaného ako vierohodnú. Uvedené potvrdila aj svedkyňa Q., že nebohá poškodená nechcela opustiť obžalovaného. Tiež z výpovedí svedkyne N. a svedkyne poškodenej N. vyplynulo, že nič nenasvedčovalo tomu, že by nebohá poškodená chcela ukončiť manželský vzťah s obžalovaným. Zo znaleckého posudku znalca Kešického z č. I. 370-387 vyplynulo, že obžalovaný nemá sklony ku klamstvu alebo fabulácii. Súd preto nemal pochybnosti o vierohodnosti výpovede obžalovaného v uvedenom smere. Pokiaľ zo svedeckých výpovedí svedkov A. a Y. vyplynulo, že im nebohá poškodená uvádzala, že sa chce s obžalovaným rozviesť alebo že sa dokonca už rozviedla a neskôr rozvod vzala späť, samotná skutočnosť, že im nebohá poškodená uvádzala takýto jej postoj nevylučuje, že iný postoj zaujímala pred obžalovaným. Naopak ich výpovede, ako aj výpovede obžalovaného, svedkyne Q., svedkyne N. a svedkyne N. svedčia o tom, že takýto postoj nebohá poškodená zaujímala iba na svojom pracovisku, nie pred svojou rodinou.

Súd vzal za dokázané, že obžalovaný v záťažových situáciách reaguje obranným odstupom pri deficite schopnosti asertívne presadzovať svoje potreby v špecifických interpersonálnych situáciách a vyhýba sa konfliktným situáciám, čo zhoršuje jeho sociálne postavenie a vytvára priestor na útoky na sebaobraz. V súvislosti so vzťahovými špecifikáciami obžalovaného sa obžalovaný viaže na niekoho, pripútava sa, resp. sa o to pokúša. Napätie z tejto väzby je uvedomované. Ide o prejavy vystupňovanej vzťahovej závislosti s prejavmi túžby po slasti zo vzájomnej blízkosti. Obžalovaný je verný objektu, nehľadá iný. Na objekte lipne. Oddaľovanie objektu, od ktorého je závislý, vníma ako ohrozenie. Celkovo vo vzťahovom správaní vykazuje znaky závislosti. Obžalovaný iracionálne ulpieva na objekte (manželke), až sa z neho rozčaruje a napriek tomu pri ňom vytrvá. Uvedené je zmysluplné v kontexte poznatkov (spis) o priebehu vzťahu, a indiciách na správanie partnerky v kontexte podozrenia na jej „neveru“. Obžalovaný sa od nej nedokáže odpútať a tak má vzťah „nekonečnú podobu“ (sýtenú konfliktmi) až nadobudne kalamičný charakter. V konečnom dôsledku je v takom vzťahu v podriadivej roli. Uvedené skutočnosti vyplynuli zo znaleckého posudku znalca Kešického z č. I. 370-387.

Súd vzal za dokázané, že obžalovaný v čase spáchania skutku vedel rozpoznať nebezpečnosť svojho konania pre spoločnosť a vedel svoje konanie ovládať, čo vyplynulo zo znaleckého posudku znalcov Mészárosovej a Andrého z č. I. 393-405.

Pokiaľ ide o výrok o vine, súd uvádza nasledovné. Obžalovaný konaním popísaným v skutkovej vete, ku ktorému vyhlásil svoju vinu a súd toto vyhlásenie prijal, iného úmyselne usmrtil a čin spáchal na chránenej osobe - blízkej osobe, pričom konal s priamym úmyslom podľa § 15 písm. a) Trestného zákona, teda skutok obžalovaného napĺňa znaky skutkovej obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 145 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona. Súd pritom nezistil žiadne okolnosti vylučujúce trestnú zodpovednosť obžalovaného, ani okolnosti vylučujúce protiprávnosť činu ustanovené v § 24 až 30 Trestného zákona. Preto súd uznal obžalovaného za vinného zo spáchania stíhaného trestného činu.

V otázke trestu súd ukladal trest podľa § 145 ods. 2 Trestného zákona, t. j. v trestnej sadzbe dvadsať rokov až dvadsaťpäť rokov trestu odňatia slobody alebo trest odňatia slobody na doživotie. Súd pri ukladaní trestu vychádzal z ust. § 34 Trestného zákona, pričom prihliadol na potrebu ochrany spoločnosti pred ďalším páchaním trestnej činnosti obžalovaným a súčasne na to, aby iných trest odradil od páchania trestných činov, majúci tiež na zreteli vytvorenie podmienok na výchovu obžalovaného k tomu, aby viedol riadny život a ďalšiu trestnú činnosť už nepáchal a aby trest zároveň vyjadril morálne odsúdenie obžalovaného spoločnosťou.

Pritom súd prihliadol na ustanovenie § 38 ods. 2 Trestného zákona, pričom zohľadnil pomer a mieru priťažujúcich okolností a poľahčujúcich okolností.

Vo vzťahu k poľahčujúcim okolnostiam súd prihliadol na to, že obžalovaný pred spáchaním skutku viedol riadny život, teda na poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j) Trestného zákona. Za vedenie riadneho života sa považuje dodržiavanie právnych noriem a plnenie občianskych, rodinných a pracovných povinností, pričom beztrestnosť je jedným zo znakov riadneho života. Znamená to, že daná osoba dodržiava zákony a správa sa zodpovedne, bez akýchkoľvek protiprávných činností, vrátane priestupkov. Obžalovaný bol doposiaľ bezúhonný, pred spáchaním skutku si riadne plnil občianske, rodinné a pracovné povinnosti, pričom opak v konaní zistený nebol. Pokiaľ ide o 3 priestupky

obžalovaného proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, za ktoré bol postihnutý, súd dospel k záveru, že spáchanie týchto priestupkov vzhľadom na ich povahu a závažnosť, ako aj ich časový rozstup a v kontexte plnenia ostatných občianskych, rodinných a pracovných povinností zo strany obžalovaného, je možné hodnotiť ako ojedinelý excés, ktorý je zlučiteľný so záverom o vedení riadneho života obžalovaným.

Vo vzťahu k poľahčujúcim okolnostiam súd prihliadol ďalej na to, že obžalovaný dobrovoľne nahradil pozostalým po nebohej poškodenej nimi uplatnené nároky na náhradu nemajetkovej ujmy, teda na poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. k) Trestného zákona. Z vykonaného dokazovania totiž vyplynulo, že obžalovaný dobrovoľne nahradil poškodenej T. N. a poškodeným maloletým P. H. a L. H. nemajetkovú ujmu v uplatnenom rozsahu.

Vo vzťahu k poľahčujúcim okolnostiam súd prihliadol na to, že obžalovaný sa ku skutku priznal a tento úprimne oľutoval, teda na poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l) Trestného zákona.

Vo vzťahu k poľahčujúcim okolnostiam súd prihliadol na to, že obžalovaný sám oznámil trestný čin dňa 25.02.2025 v čase asi o 02.03 h na tiesňovú linku 158, teda na poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. m) Trestného zákona.

Pokiaľ obhajoba poukazovala na poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. a) Trestného zákona, súd takúto poľahčujúcu okolnosť nezistil. Poľahčujúcou okolnosťou podľa § 36 písm. a) Trestného zákona je to, že páchatel' spáchal trestný čin v ospravedlniteľnom silnom citovom rozrušení. Silné citové rozrušenie je stav, v ktorom je rozumová a vôľová zložka konania páchatel'a oslabená (stále však prítomná, inak by išlo o konanie v nepričetnosti) v dôsledku prežívania intenzívnej emócie. Rozrušenie musí existovať v čase spáchania skutku. Nie je podstatné, či rozrušenie vzniklo v dôsledku pozitívnej alebo negatívnej emócie. V každom prípade však musí byť rozrušenie ospravedlniteľné - t. j. príčina, ktorá k vzniku tohto stavu viedla, by rovnakú alebo aspoň podobnú odozvu vyvolala u väčšiny ľudí. Existenciu tejto poľahčujúcej okolnosti u konkrétneho páchatel'a teda treba posudzovať v rovine subjektívnej (teda či páchatel' bol rozrušený v čase spáchania skutku - emocionálna je výrazne individuálna charakteristika; niektorí ľudia sa rozrušia ľahšie, iní naopak len zriedkavo) aj objektívnej (teda či bolo rozrušenie páchatel'a ospravedlniteľné a ľudsky pochopiteľné z pohľadu tretej osoby). Z vykonaného znaleckého dokazovania vyplynulo, že obžalovaný v čase spáchania skutku vedel rozpoznať nebezpečnosť svojho konania pre spoločnosť a vedel svoje konanie ovládať, teda u obžalovaného rozumová a vôľová zložka konania nebola oslabená vôbec, teda ani v dôsledku prežívania intenzívnej emócie. Pokiaľ ide o rozhovor obžalovaného a nebohej poškodenej bezprostredne pred skutkom ohľadom ich partnerského spolužitia, z vykonaného dokazovania vyplynulo, že nebohá poškodená uviedla obžalovanému, že jej vyhovuje spôsob ich súžitia nie prvýkrát až v čase skutku, ale už skôr. Teda pre obžalovaného nešlo o nové informácie, ktoré by ho mali viesť k silnému citovému rozrušeniu. Síce citové rozrušenie obžalovaného z takéhoto partnerského rozhovoru vzhľadom na jeho veľkú citovú naviazanosť na nebohú poškodenú mohlo nastať (subjektívne hľadisko), ale ak by aj nastalo, tak jeho sila nie je ospravedlniteľná (objektívne hľadisko).

Pokiaľ obhajoba poukazovala na poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. e) Trestného zákona, súd takúto poľahčujúcu okolnosť nezistil. Poľahčujúcou okolnosťou podľa § 36 písm. e) Trestného zákona je to, že páchatel' spáchal trestný čin pod tlakom odkázanosti alebo podriadenosti. Podľa § 127 ods. 9 Trestného zákona odkázanou osobou sa na účely tohto zákona rozumie osoba, ktorá svojou výživou, výchovou, hmotným alebo iným zaopatrením alebo starostlivosťou je odkázaná na páchatel'a. Odkázanosť je vzťahom najmä materiálnej závislosti vyplývajúcej z rodinných pomerov či emocionálnych väzieb. Odkázanosťou sa rozumieme stav, kedy si fyzická osoba nemôže zabezpečiť uspokojovanie svojich potrieb samostatne, ale len prostredníctvom určitej inej osoby. Podľa § 127 ods. 11 Trestného zákona podriadenou osobou je osoba, ktorá v dôsledku postavenia je osobne, pracovne, služobne alebo inak svojím postavením, pracovným zaradením, funkciou alebo hodnosťou podriadená páchatel'ovi a v dôsledku toho je povinná prijímať a plniť jeho pokyny, príkazy alebo rozkazy. Vzťah podriadenosti je definovaný povinnosťou podriadenej osoby uposlúchnuť pokyny nadriadenej osoby. Spravidla pôjde o pracovnoprávny, resp. iný obdobný vzťah. Nemusí ale ísť o podriadenosť v právnej rovine, postačuje aj faktická podriadenosť (rôzne spolky a pod.). Na uplatnenie tejto poľahčujúcej okolnosti sa nevyžaduje, aby nadriadená osoba, resp. osoba, na ktorú je páchatel' odkázaný, bola účastníkom trestného činu, postačuje, že páchatel' sa skutku dopustil pod tlakom vyplývajúcim z tohto vzťahu. V prejednávanej veci

súd nezistil, že by obžalovaný bol odkázanou osobou vo vzťahu k nebohej poškodenej. Obžalovaný bol sebestačný, zárobkovo činný, pomerne majetný, teda nebol odkázaný na nebohú poškodenú, ale bol plne schopný zabezpečiť si uspokojovanie svojich potrieb samostatne. Súd tiež nezistil, že by obžalovaný bol podriadenou osobou vo vzťahu k nebohej poškodenej. Obžalovaný a nebohá poškodená boli manželia, teda boli si rovní v právach a povinnostiach (§ 18 zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov). Tiež ani fakticky neboli v nerovnom postavení, z vykonaného dokazovania vyplynulo, že sa každý z nich v podstate rovnako podieľali na uspokojovaní potrieb rodiny. Pokiaľ ide o neveru nebohej poškodenej, táto skutočnosť nemala vplyv na rovnosť v ich postavení. Pokiaľ ide o skutočnosť, že obžalovaný sa od nebohej poškodenej nedokázal odpútať, pričom v konečnom dôsledku bol obžalovaný v takom vzťahu z psychologického hľadiska v podriadivej roli, čo vyplynulo zo znaleckého dokazovania v odbore psychológie, takáto podriadivá rola obžalovaného vo vzťahu, ktorá vyplýva z jeho povahy a do ktorej sa sám staval, nemôže byť zamieňaná so vzťahom podriadenosti, ako je vyjadrené v ustanovení § 36 písm. e) Trestného zákona, resp. § 127 ods. 1 Trestného zákona. V takejto roli nebol obžalovaný povinný prijímať a plniť pokyny, príkazy alebo rozkazy nebohej poškodenej a do takejto role sa staval sám, bez relevantného opodstatnenia.

Pokiaľ obhajoba poukazovala na poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. h) Trestného zákona, súd takúto poľahčujúcu okolnosť nezistil. Poľahčujúcou okolnosťou podľa § 36 písm. h) Trestného zákona je to, že páchatel' spáchal trestný čin pod vplyvom tiesnivých osobných pomerov alebo rodinných pomerov, ktoré si sám nespôsobil. Ide o okolnosti nemajetkové, týkajúce sa osobného života páchatel'a, resp. jeho rodiny. Pritom bude rozhodujúce, aby išlo o tiesnivé pomery. Tiesnivé rodinné pomery sa chápu ako stav, keď osoba žije v psychicky, fyzicky alebo ekonomicky náročnom prostredí, pričom často ide o dlhodobé konflikty, násilie, zanedbávanie, choroby alebo extrémnu chudobu a takéto okolnosti spôsobujú, že človek koná pod tlakom. Súd nemal pochybnosť o tom, že obžalovaný sa nachádzal v nepriaznivej rodinnej situácii spôsobenej neverou nebohej poškodenej a bol vystavený tlaku vyplývajúcej z manželkinej požiadavky, aby akceptoval jej predstavu o ďalšom spoločnom živote, pričom alternatívou bolo ukončenie manželstva. Takto nastavené okolnosti však, hoci mohli byť psychicky náročné, nepredstavujú stav tiesne v právnom zmysle. Tiesnivé rodinné pomery predpokladajú existenciu takého stupňa závažnosti, naliehavosti alebo ohrozenia, ktoré výrazne obmedzujú slobodu rozhodovania osoby - napríklad v dôsledku fyzického či psychického násillia, existenčného ohrozenia, závislosti alebo úplnej nemožnosti ovplyvniť situáciu. V danom prípade nešlo o stav, v ktorom by obžalovaný stratil možnosť slobodne sa rozhodovať, ani o situáciu, ktorá by ho objektívne nútila konať protiprávne. Nevera manželky mala charakter rodinného nesúladu, ku ktorému dochádza a hoci bol obžalovaným celkom zrejme vnímaný ako nepríjemný a stresujúci, nedosiahol intenzitu tiesnivých pomerov v zmysle poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. h) Trestného zákona. Z týchto dôvodov súd dospel k záveru, že konanie obžalovaného nebolo ovplyvnené takými okolnosťami, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako tiesnivé rodinné pomery, ale iba ako nepriaznivé rodinné vzťahy, ktoré nemožno považovať za poľahčujúcu okolnosť v trestnoprávnom zmysle.

Pokiaľ obhajoba poukazovala na poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. n) Trestného zákona, súd takúto poľahčujúcu okolnosť nezistil. Poľahčujúcou okolnosťou podľa § 36 písm. n) Trestného zákona je to, že páchatel' napomáhal pri objasňovaní trestnej činnosti príslušným orgánom. Poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. n) Trestného zákona je založená na aktívnej spolupráci páchatel'a pri objasňovaní trestnej činnosti a vyžaduje, aby páchatel' uviedol dôkazy, ktoré slúžia na objasnenie skutkových okolností daného trestného činu a jej hodnotenie je závislé od toho, do akej miery páchatel' svojim prístupom participuje na objasnení trestného činu. Súd po podaní obžaloby rozhoduje spor medzi obžalobou a obhajobou podľa pravidiel kontradiktórneho procesu - objasňovanie (v zmysle zistenia skutkového stavu veci) je doménou orgánov činných v trestnom konaní podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku. Preto samotné priznanie obžalovaného nemôže byť poľahčujúcou okolnosťou podľa § 36 písm. n) Trestného zákona. (stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. júna 2017, sp. zn. Tpj 55/2016, na zjednotenie v otázke možnosti / nemožnosti priznania poľahčujúcich okolností podľa § 36 písm. n/ a písm. l/ Trestného zákona v prípade prijatia vyhlásenia obžalovaného o uznání viny podľa § 257 ods. 1 písm. b/ alebo písm. c/ Trestného poriadku publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu SR a rozhodnutí súdov SR pod S 44/2017). V posudzovanej veci sa obžalovaný ku skutku priznal, učinil vyhlásenie o vine a následne vypovedal o priebehu skutku a jeho okolnostiach. Tiež v postavení obvineného vypovedal o veci v prípravnom konaní. Jeho výpovede však neobsahovali nové, dovtedy neznáme podstatné skutočnosti, ktoré by zásadne prispeli k objasneniu skutkového deja. Miera jeho spolupráce teda nedosiahla takú významnú a intenzívnu úroveň, aby bolo možné uzavrieť,

že bez jeho participácie by skutok nebolo možné objasniť alebo bolo možné objasniť podstatne ťažšie. Z uvedených dôvodov súd dospel k záveru, že v konaní obžalovaného neboli splnené podmienky pre priznanie poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. n) Trestného zákona, keďže jeho spolupráca bola bez relevantného vplyvu na proces objasňovania trestnej činnosti.

V rámci prirážajúcich okolností súd prihliadol na to, že obžalovaný sa svojho konania dopustil v rodinnom dome na L. XXXX/XX v Bratislave ako obydli aleboj poškodenej. Obydlie ako miesto, kde má človek svoje súkromie, domov a kde nachádza pocit istoty a bezpečia, požíva zvýšenú právnu ochranu garantovanú článkom 21 Ústavy Slovenskej republiky. Táto ústavná ochrana obydli vyjadruje spoločenskú potrebu chrániť priestor, v ktorom má jednotlivec právo cítiť sa chránený pred vonkajším útokom. Konanie obžalovaného, ktorý spáchal skutok práve v takto chránenom priestore, predstavuje výraznejší zásah do práv nebohej poškodenej a zvyšuje spoločenskú nebezpečnosť jeho činu. Súd preto vyhodnotil túto okolnosť ako prirážajúcu okolnosť podľa § 37 písm. g) Trestného zákona (primerane uznesenie Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 4To/34/2023 zo dňa 30.03.2022).

Súd ďalej podľa § 34 ods. 4 Trestného zákona zohľadnil spôsob spáchania skutku a jeho následok, zavinenie a pohnútku. Zvýšená intenzita už bez tak obzvlášť závažného zločinu je v prejednávanej veci daná práve spôsobom spáchania trestného činu, keď útok obžalovaného na nebohú poškodenú bol brutálny a nečakaný. Samotný spôsob útoku obžalovaného, keď na nebohú poškodenú útočil 19 bodno-reznými ranami a 7 reznými ranami preukazuje brutalitu útoku obžalovaného, čo významne umocňuje závažnosť skutku obžalovaného z hľadiska spôsobu jeho spáchania. Rovnako je potrebné prihliadnúť aj na následok trestného činu poukazujúc na ten fakt, že usmrtením nebohej poškodenej došlo nielen k vražde ľudskej bytosti, ale tiež k vražde matky dvoch maloletých detí, ktorá skutočnosť významne zvyšuje závažnosť stíhaného trestného činu. V tomto smere je nutné poukázať, že obžalovaný svojim konaním spôsobil úplný rozvrat svojej vlastnej rodiny, keď deti obžalovaného a nebohej poškodenej v jednej chvíli prišli nielen natrvalo o svoju matku, ale tiež o osobnú starostlivosť oboch rodičov. Pokiaľ ide o zavinenie, zo spôsobu spáchania útoku spočívajúceho v sérii bodno-rezných a rezných rán nožom o. i. na životne dôležité orgány nebohej poškodenej, je zrejmy priamy úmysel obžalovaného a jeho pevné odhodlanie usmrtiť poškodenú, čo zvyšuje závažnosť jeho konania. Tiež je nutné prihliadnúť na pohnútku obžalovaného. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že impulzom obžalovaného pre útok bola diskusia s nebohú poškodenou týkajúca sa ich ďalšieho spolužitia. Obžalovaný celkom zrejme dlhodobo váhal ohľadom riešenia svojho ďalšieho spolužitia s nebohú poškodenou v dôsledku jej nevery. Pritom na jednej strane nedokázal akceptovať jej predstavu o ďalšom vzájomnom spolužití, na druhej strane lipol na nebohej poškodenej a jej „odďaľovanie sa“ vnímal ako svoje ohrozenie, ako vyplynulo zo znaleckého dokazovania z odboru psychológia. Partnerské problémy, aké vznikli medzi obžalovaným a nebohú poškodenou, sa riešia bežnými občianskymi spôsobmi, napríklad dohodou alebo ukončením vzťahu, nie násilím. Konanie obžalovaného je tak z hľadiska jeho pohnútky neakceptovateľné a nijak nezmierňuje závažnosť jeho konania, skôr naopak.

Súd ďalej podľa § 34 ods. 4 Trestného zákona prihliadol na osobu obžalovaného, jeho pomery a možnosť nápravy. Súd v tomto smere zohľadnil to, že u obžalovaného išlo o ojedinelý exces, z inak dovtedy riadneho spôsobu života. Z hľadiska možnosti nápravy obžalovaného súd poukazuje na závery znaleckého dokazovania z odboru psychológie, kde znalec konštatuje možnosť resocializácie obžalovaného za vysoko pozitívnu, obžalovaný je terapeuticky a prevýchovne ovplyvniteľný a možná recidíva je málo pravdepodobná.

Zároveň je potrebné s poukazom na § 34 ods. 3 Trestného zákona prihliadnúť aj na to, že až do skutku sa obžalovaný podieľal na osobnej starostlivosti o svoje maloleté deti, ku ktorým mu aj v súčasnosti trvá jeho vyživovacia povinnosť.

Súd pri úvahách o výmere trestu prihliadol tiež na ustanovenie § 39 ods. 5 Trestného zákona o možnosti mimoriadneho zníženia trestu pod dolnú hranicu trestnej sadzby pri vyhlásení o vine na hlavnom pojednávaní. Súd v tomto smere pripomína, že na mimoriadne zníženie trestu nie je daný právny nárok. Postup súdu podľa § 39 ods. 5 Trestného zákona nie je obligatórny (čo je vyjadrené spojením „súd môže“ v ustanovení § 39 ods. 5 Trestného zákona), t. j. predmetné ustanovenie nie je možné chápať tak, že súd musí povinne ukladať trest pod zákonom stanovenú dolnú hranicu trestnej sadzby vždy, keď obžalovaný urobí vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. b), písm. c) Trestného poriadku. Rovnako tak predmetné stanovisko neznamena, že súd by mal pri ukladaní trestu rezignovať na zákonné

kritériá určovania druhu a výmery trestu uvedené v ustanovení § 34 ods. 4 Trestného zákona. Priznanie obžalovaného k spáchanej trestnej činnosti nie je možné preceňovať a izolovane z neho vyvodzovať nutnosť mimoriadneho zníženia trestu pod zákonom stanovenú trestnú sadzbu v každej jednotlivjej trestnej veci. Uvedené vyplýva aj z toho, že pri určovaní druhu a výmery trestu je nutné vždy prihliadnúť aj na zavinenie obžalovaného, následok trestného činu, spôsob spáchania trestného činu a podobne. Tieto ostatné zákonné kritériá uvedené v ustanovení § 34 ods. 4 Trestného zákona môžu vo svojom súhrne prevážiť nad priznaním sa obžalovaného k spáchanej trestnej činnosti a spôsobiť nutnosť ukladať obžalovanému trest odňatia slobody v zákonom stanovenej trestnej sadzbe, a to aj napriek tomu, že obžalovaný na hlavnom pojednávaní vyhlásil vinu zo spáchania trestnej činnosti uvedenej v obžalobe. (uznesenie Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 1To/76/2025 zo dňa 10.09.2025). O takýto prípad išlo aj v posudzovanom prípade.

Súd nepovažoval za dôvodné zohľadniť postoj obžalovaného a jeho vyhlásenie o vine v smere ukladania trestu odňatia slobody pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby postupom podľa § 39 ods. 5 Trestného zákona, a to s ohľadom na nenapraviteľný následok, spôsob spáchania činu vyplývajúci zo samotného popisu skutku, ktoré súd už bližšie popísal v skoršej časti odôvodnenia rozhodnutia, ako aj následok a pohnútku obžalovaného, na ktoré súd tiež poukázal v skoršej časti odôvodnenia rozhodnutia. Pokiaľ obžalovaný poukazoval na podnety alebo nej poškodenej, v tomto smere niet žiadneho rozumného dôvodu, aby súd okolnosti spočívajúce predovšetkým v nevere alebo nej poškodenej a verbálnej komunikácii zo strany alebo nej poškodenej vyhodnotil v prospech obžalovaného nad rámec úvah o ukladaní trestu v rámci zákonom ustanovenej trestnej sadzby, a teda aby obžalovanému ukladal akokoľvek mimoriadne znížený trest. Naopak práve spôsob spáchania skutku a jeho následok, ale tiež pohnútko, ako aj na prirážajúca okolnosť, ktoré boli uvedené v skoršej časti odôvodnenia rozhodnutia, vo svojom súhrne negujú možnosť mimoriadneho zníženia trestu pod dolnú hranicu trestnej sadzby, a to i napriek inak bezúhonnému spôsobu života obžalovaného a jeho postoj ku skutku. Pritom práve súhrn uvedených poľahčujúcich okolností a doterajší život obžalovaného a možnosť jeho resocializácie, ako aj jeho postoj ku skutku boli tie určujúce okolnosti, pre ktoré súd dospel k opodstatnenosti ukladať trest na samej dolnej hranici trestnej sadzby a nie v hornej polovici trestnej sadzby. Súd vzhľadom na všetky uvedené okolnosti považuje takýto trest za primeraný, nie neprimerane prísny, plne spôsobilý jednak zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchaním ďalšej trestnej činnosti zo strany obžalovaného, ako aj viesť obžalovaného k náprave, tiež odradiť iných od páchania trestnej činnosti a zároveň vyjadriť morálne odsúdenie obžalovaného spoločnosťou.

Súd tiež preskúmal aj to, či v danej veci boli splnené zákonné podmienky na použitie ustanovenia podľa § 39 ods. 1 Trestného zákona, t. j. na zníženie ukladaného trestu odňatia slobody obžalovanému a či mal byť obžalovanému ukladaný trest odňatia slobody za použitia označeného ustanovenia § 39 ods. 1 Trestného zákona, ako na to poukazovala obhajoba.

Podľa § 39 ods. 1 Trestného zákona ak súd vzhľadom na okolnosti prípadu alebo vzhľadom na pomery páchatel'a má za to, že by použitie trestnej sadzby ustanovenej Trestným zákonom bolo pre páchatel'a neprimerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania, možno páchatel'ovi uložiť trest aj pod dolnú hranicu trestu ustanoveného týmto zákonom. V tomto smere súd pripomína, že ustanovenie § 39 Trestného zákona je nazvané „mimoriadne zníženie trestu“, z čoho možno vyvodit', že ho možno aplikovať len pri ojedinelých (výnimočných, či mimoriadnych) okolnostiach, ktoré sa vymykajú z inak bežne sa vyskytujúcich okolností prípadu, či pomerov páchatel'a. Priznanie obžalovaného, či aj napríklad vedenie riadneho života pred spáchaním skutku alebo nahradenie škody poškodeným, nie sú ničím mimoriadnym, ale ide len o bežne sa vyskytujúce poľahčujúce okolnosti. Pokiaľ ide o náhradu škody, je nutné pripomenúť, že nahradením škody obžalovaný najmä zabezpečil svoje vlastné deti, ktoré jeho pričinením ostali bez matky a bez osobnej starostlivosti otca. Zabezpečenie detí pritom možno považovať za niečo prirodzené a nie za niečo mimoriadne. Navyše vzhľadom na majetkové pomery obžalovaného možno rozumne predpokladať, že k nahradeniu škody by došlo aj v prípade rozhodnutia súdu o škode a prípadného následného núteného výkonu rozhodnutia. Teda nejde o takú mimoriadnu okolnosť, ktorá by opodstatňovala zníženie trestu pod dolnú hranicu trestnej sadzby. Pokiaľ ide o okolnosti spočívajúce v nevere alebo nej poškodenej ako manželky obžalovaného a postoj alebo nej poškodenej k tejto nevere, na ktoré poukazovala obhajoba, tieto okolnosti nemôžu viesť k mimoriadnemu zníženiu trestu, keďže osobné konflikty vo vzťahu nemožno považovať za poľahčujúci motív pri takom čine. Pokiaľ ide o skutočnosť, že obžalovaný je otcom dvoch maloletých detí, tak tieto sú zverené do náhradnej starostlivosti, teda o deti je v súčasnosti postarané a navyše bol to

práve obžalovaný, kto svojim konaním pripravil deti o ich matku, teda ani táto skutočnosť nemôže opodstatňovať mimoriadne zníženie trestu. Súd tak nezistil žiadne také skutočnosti, ktoré by bolo možné považovať za mimoriadne, či výnimočné okolnosti prípadu, respektíve pomery páchatel'a. Nič zo skutkových okolností, či hodnotení osoby obžalovaného nemožno vykladať spôsobom, ktorý by odôvodňoval uloženie trestu odňatia slobody pod zákonom ustanovenú dolnú hranicu trestnej sadzby podľa § 39 ods. 1 Trestného zákona. Skutočnosť, že obžalovaný doposiaľ nespáchal žiadny trestný čin, doposiaľ viedol riadny život, nahradil škodu a má priaznivú resocializačnú prognózu nie sú takého charakteru, že by umožňovali uloženie trestu odňatia slobody pod zákonom ustanovenému trestnú sadzbu v zmysle § 39 ods. 1 Trestného zákona, a to práve vzhľadom na už poukazovaný spôsob spáchania skutku a jeho následok, ale tiež pohnútku, ako aj na prirážajúcu okolnosť, ktoré boli uvedené v skoršej časti odôvodnenia rozhodnutia, ktoré vo svojom súhrne negujú možnosť mimoriadneho zníženia trestu pod dolnú hranicu trestnej sadzby, ako už bolo uvádzané.

Keďže súd ukladal obžalovanému trest za obzvlášť závažný zločin vo výmere presahujúcej 15 rokov trestu odňatia slobody, súd podľa § 48 ods. 3 písm. b) Trestného zákona zaradil obžalovaného na výkon trestu do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom stráženia.

Pokiaľ ide o návrh prokurátora na uloženie trestu prepadnutia vecí, a to noža s čiernou rukoväťou a oceľovou čepeľou s dĺžkou čepele 12,5 cm, zaistený pri obhliadke miesta činu v Q. na L. XXXX/XX dňa 25.02.2025, dvoch listov a pera, súd uvádza nasledovné. V konaní bolo dokázané, že predmetný nôž bol starý, používaný, obyčajný kuchynský nôž bez finančnej alebo emocionálnej hodnoty pre obžalovaného. V konaní nebola preukázaná hodnota týchto vecí (noža, dvoch listov a pera), avšak je možné rozumne usudzovať, že starý používaný kuchynský nôž, dva listy papiera a pero majú nepatrnú hodnotu bližiacu sa k nulovej hodnote. Súd tak neuložil obžalovanému trest prepadnutia predmetných vecí, keďže nejde o veci, ktorých prepadnutie by vzhľadom na ich nulovú finančnú či emocionálnu hodnotu smerovalo k splneniu účelu trestu, ktorým je v prípade trestu prepadnutia vecí ujma na majetku (§ 31 ods. 1 Trestného zákona). Celkom zrejme ide o veci bezcenné alebo skoro bezcenné, a preto bude potrebné o nich rozhodnúť iným spôsobom predpokladaným Trestným poriadkom. Ak by sa ukladali tresty prepadnutia obdobných vecí páchatel'om trestných činov, bolo by následne potrebné postupovať podľa právnych predpisov týkajúcich sa správy majetku štátu aj pri takýchto veciach, čo sa tiež prieči účelu trestu prepadnutia vecí zo všeobecného hľadiska. Ukladanie trestu prepadnutia vecí ohľadne bezcenných vecí, pri ktorých nie je reálne, aby bol dodržaný režim správy majetku štátu vzhľadom na ich zanedbateľnú hodnotu je totiž nezákonné (pozri napr. Uznesenie Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 3To/6/2023 zo dňa 14.02.2023 alebo Uznesenie Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 3To/141/2022 zo dňa 21.02.2023).

Súd zároveň posudzoval možnosť uloženia ochranného dohľadu podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona, pričom dospel k záveru, že pre uloženie ochranného dohľadu neboli splnené zákonné podmienky. Ochranný dohľad je fakultatívnou možnosťou súdu, ktorým sa má dovŕšiť náprava páchatel'a. Na rozdiel od staršej právnej úpravy účinnej do 05.08.2024 ukladanie ochranného dohľadu pri obzvlášť závažnom zločine už nie je obligatórne, pričom v zmysle § 33a ods. 3 Trestného zákona nesmie byť páchatel'ovi uložená taká sankcia, ktorá je neopodstatnená (za sankciu sa považuje podľa § 31 ods. 1 Trestného zákona aj ochranný dohľad). Pri ukladaní ochranného dohľadu sa súd v zmysle § 35 ods. 5 Trestného zákona neriadí zásadou úmernosti k spáchanému činu, ale potrebou ochrany spoločnosti. Podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona ochranný dohľad môže súd uložiť páchatel'ovi zločinu, ak vzhľadom na osobu páchatel'a, najmä s prihliadnutím na jeho doterajší spôsob života, na prostredie, v ktorom žije, a na povahu spáchanej trestnej činnosti, sa nedá očakávať, že po výkone trestu povedie riadny život. V danom prípade najmä s prihliadnutím na doterajší život obžalovaného, závery znaleckého dokazovania ohľadom vysoko pozitívnej možnosti resocializácie, ale tiež postoj obžalovaného ku skutku súd dospel k záveru, že možno očakávať, že obžalovaný po výkone uloženého trestu povedie riadny život. Vzhľadom na uvedený záver nie je možné vzhľadom na dikciu ustanovenia § 76 ods. 1 Trestného zákona uložiť obžalovanému ochranný dohľad, preto mu súd tento neuložil.

Súd napokon pripomína, že súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkom konania (I. ÚS 241/2007). Súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú. Článok 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd však nemožno chápať tak, že vyžaduje podrobnú odpoveď na každý argument strany (Y. D. proti Španielsku z 21.

januára 1999). Súd je pritom toho názoru, že všetky podstatné otázky nastolené účastníkmi konania, vrátane obhajoby obžalovaného spočívajúcej predovšetkým v poukazovaní poľahčujúcich okolností a možnosti aplikácie § 39 ods. 1 Trestného zákona boli v rámci odôvodnenia zodpovedané.

Toto rozhodnutie senátu bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní od jeho oznámenia na Mestskom súde Bratislava I. Rozsudok nemôže napadnúť obžalovaný pre nesprávnosť výroku o vine v rozsahu, v ktorom súd prijal jeho vyhlásenie, že je vinný alebo vyhlásenie, že nepopiera spáchanie skutku uvedeného v obžalobe.